

DOŠLO DNE 18-11-2011

ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl dne 10. listopadu 2011 mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků soudcem zpravodajem Janem Musilem ve věci ústavní stížnosti stěžovatelky **Vodovody a kanalizace Zlín, a. s.**, IČ 49454561, se sídlem tř. T. Bati 383, 760 49 Zlín, právně zastoupené JUDr. Petrem Tomanem, advokátem AK se sídlem Trojanova 12, 120 00 Praha 2, proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, t a k t o:

Ústavní stížnost se odmítá.

Odůvodnění:

I.

Dne 14. září 2011 byla Ústavnímu soudu doručena ústavní stížnost, která byla doplněna podáním Ústavnímu soudu doručeným dne 15. září 2011, kterou stěžovatelka brojila proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, a to Krajského soudu v Brně.

Ústavní stížností se stěžovatelka domáhala toho, aby Ústavní soud vyslovil, že projednáváním a rozhodováním věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 9/50 Cm 53/2004 samosoudcem JUDr. Miroslavem Weinštukem, který prý k tomu není povolán dle platného rozvrhu práce pro rok 2009, došlo k porušení ústavně zaručeného práva stěžovatelky na zákonného soudce dle článku 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Dále se stěžovatelka domáhala toho, aby Ústavní soud Krajskému soudu v Brně uložil, aby nepokračoval v porušování ústavně zaručeného práva stěžovatelky na zákonného soudce dle článku 38 odst. 1 Listiny.

II.

V ústavní stížnosti stěžovatelka uvádí, že samosoudce JUDr. Miroslav Weinštuk činí úkony ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 50 Cm 53/2004, 50 Cm 54/2004, 50 Cm 55/2004 a 50 Cm 59/2004 (nyní vedeno pod sp. zn. 9/50 Cm 53/2004) ode dne 8. října 2009 na základě „rozhodnutí o změně řešitele“, vydaného místopředsedou Krajského soudu v Brně. Změna samosoudce v řízení před Krajským soudem v Brně byla nařízena usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. července 2009 sp. zn. 5 Cmo 389/2008, 5 Cmo 390/2008, 5 Cmo 391/2008, 5 Cmo 392/2008-459. Ode dne 8. října 2009 tak prý dochází k opakovaným zásahům do práva stěžovatelky na zákonného soudce. K posledním zásahům do práva stěžovatelky na zákonného soudce došlo dne 24. června 2011, kdy bylo samosoudcem JUDr. Weinštukem nařízeno ústní jednání na 1. září 2011 a dále dne 30. srpna 2011, kdy bylo tímto samosoudcem zrušeno ústní jednání nařízené na 1. září 2011. Vzhledem k uvedenému má stěžovatelka za to, že lhůta k podání ústavní stížnosti dosud neuplynula a ani uplynout nemohla, neboť k zásahům do práva stěžovatelky na zákonného soudce dochází v probíhajícím řízení před Krajským soudem v Brně ze strany samosoudce JUDr. Miroslava Weinštuka soustavně a opakovaně.

Stěžovatelka je přesvědčena, že věc měla být po jejím vrácení odvolacím soudem Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení přidělena soudci určenému dle rozvrhu práce pro rok 2009. Pokud jsou zde vážné důvody, pro které věc nemohla být přidělena soudkyni JUDr. Seidlové ze soudní kanceláře č. 8, pak měla být věc přidělena některému ze soudců uvedených v přílohách č. 1 a č. 1a rozvrhu práce pro rok 2009, přičemž přidělený samosoudce JUDr. Miroslav Weinštuk mohl být přidělen až případně jako třetí v pořadí (za JUDr. Seidlovou ze soudní kanceláře č. 8 a JUDr. Fišerem, uvedeným jako první ze soudců dle přílohy č. 1a rozvrhu). Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud podané návrhy i nadále projedná JUDr. Miroslav Weinštuk, a následně vydá o těchto návrzích meritorní rozhodnutí, budou jeho procesní úkony zatíženy závažnou procesní vadou nesprávného obsazení soudu, která představuje porušení ústavního práva stěžovatelky na zákonného soudce dle článku 38 odst. 1 Listiny.

Stěžovatelka je toho názoru, že v této fázi řízení nemá žádný jiný dostupný procesní prostředek pro ochranu svého základního práva. Ústavní stížnost je tak jediným možným prostředkem ochrany jejího práva na zákonného soudce. Stěžovatelka si je vědoma možnosti podat odvolání proti budoucímu meritornímu rozhodnutí Krajského soudu v Brně či žalobu pro zmatečnost. Nicméně tento řádný a mimořádný opravný prostředek lze užít až po rozhodnutí odvolacího soudu ve věci, přičemž všechny procesní úkony odvolacího soudu budou zatíženy vadou nesprávného obsazení Krajského soudu v Brně.

III.

Dříve, než může Ústavní soud přistoupit k projednání a rozhodnutí věci samé, musí prověřit, zda jsou splněny všechny formální podmínky stanovené pro ústavní stížnost zákonem č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“).

V ústavní stížnosti stěžovatelka uvádí, že ústavní stížnost směřuje proti jinému zásahu orgánu veřejné moci, přičemž tento zásah spatřuje v postupu Krajského soudu v Brně, který porušuje její právo na zákonného soudce, tím, že místopředseda Krajského soudu v Brně v rozporu s platným rozvrhem práce pro rok 2009 dne 8. října 2009 rozhodl tak, že projednáváním a rozhodnutím předmětné věci pověřil samosoudce JUDr. Miroslava Weinštuka. Od tohoto dne podle stěžovatelky dochází k opakovaným zásahům do jejího práva na zákonného soudce. Stěžovatelka se ústavní stížností domáhá toho, aby Ústavní soud Krajskému soudu v Brně uložil, aby nepokračoval v porušování jejího práva na zákonného soudce, zakotveného v článku 38 odst. 1 Listiny.

Ústavní soud konstatuje, že ústavní stížnost byla podána opožděně.

Pravomoc Ústavního soudu směřuje vůči pravomocným rozhodnutím orgánů veřejné moci a pravomoc přezkumu jejich „jiného zásahu“ je v podstatě jinak nezbytnou výjimkou, u níž však podmínka nemožnosti nápravy protiústavnosti jiným způsobem musí být zachována. Pojem jiného zásahu orgánu veřejné moci nutno proto chápat tak, že zpravidla půjde o převážně jednorázový, protiprávní, a zároveň protiústavní útok těchto orgánů vůči ústavně zaručeným právům (svobodám), který v době útoku představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu, přičemž takový útok sám není výrazem (výsledkem) řádné rozhodovací pravomoci těchto orgánů a jako takový se vymyká obvyklému přezkumnému či jinému řízení. Z této fakticity musí posléze vyplynout, že důsledkům „takového zásahu orgánu veřejné moci“, neplynoucímu z příslušného rozhodnutí, nelze čelit jinak než ústavní stížností, příp. nálezem Ústavního soudu, obsahujícím zákaz takového zásahu. Tato podmínka není přirozeně splněna tam, kde poškozenému je k dispozici obrana daná celým právním řádem republiky (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 62/95, Sbirka nálezů a usnesení sv. 4, str. 243, usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 233/02, Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu, sv. 27, usn. č. 30, str. 337, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako všechna další rozhodnutí zde citovaná).

Dle ust. § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu jsou ústavní stížnost oprávněni podat fyzická nebo právnická osoba podle článku 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR, jestliže tvrdí, že pravomocným rozhodnutím v řízení, jehož byla účastníkem, opatřením nebo jiným zásahem orgánu veřejné moci bylo porušeno její ústavně zaručené základní právo nebo svoboda.

Dle ust. § 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu, lze ústavní stížnost podat ve lhůtě 60 dnů od doručení rozhodnutí o posledním procesním prostředku, který zákon stěžovateli k ochraně jeho práva poskytuje; takovým prostředkem se rozumí řádný opravný prostředek, mimořádný opravný prostředek, vyjma návrhu na obnovu řízení, a jiný procesní prostředek k ochraně práva, s jehož uplatněním je spojeno zahájení soudního, správního nebo jiného právního řízení.

Dle ust. § 72 odst. 5 zákona o Ústavním soudu, jestliže zákon procesní prostředek k ochraně práva stěžovateli neposkytuje, lze podat ústavní stížnost ve lhůtě 60 dnů ode dne, kdy se stěžovatel o zásahu orgánu veřejné moci do jeho ústavně zaručených základních práv nebo svobod dozvěděl, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy k takovému zásahu došlo.

Lhůtu k podání ústavní stížnosti nemůže Ústavní soud prodloužit ani prominout, neboť jde o lhůtu kogentní.

V projednávané věci stěžovatelka napadla postup Krajského soudu v Brně, spočívající v tom, že v její věci bylo v rozporu s platným rozvrhem práce pro rok 2009 rozhodnuto, že věci budou projednány a rozhodnuty samosoudcem JUDr. Miroslavem Weinštukem. Z obsahu ústavní stížnosti vyplývá, že k tomuto zásahu došlo dne 8. října 2009 a stěžovatelka se o něm dověděla nejpozději z usnesení vydaného soudcem Krajského soudu v Brně JUDr. Weinštukem dne 2. února 2010 č. j. 9/50 Cm 53/2004-754, proti kterému, jak sama v ústavní stížnosti uvádí, podala odvolání, o němž rozhodl Vrchní soud v Olomouci dne 28. dubna 2011 č. j. 5 Cmo 204/2011-1000. Dotazem na pracovníci Krajského soudu v Brně Ústavní soud zjistil, že usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. února 2010 č. j. 9/50 Cm 53/2004-754 bylo právnímu zástupci stěžovatelky JUDr. Tomanovi doručeno dne 12. března 2010. Od tohoto data tedy začala plynout šedesátidenní lhůta k podání ústavní stížnosti ve smyslu ust. § 72 odst. 5 zákona o Ústavním soudu; stěžovatelka mohla podat ústavní stížnost nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy k zásahu došlo. Byla-li ústavní stížnost podána až dne 14. září 2011, je zjevné, že i posledně uvedená (objektivní) lhůta již marně uplynula. Ústavní stížnost tak byla podána po lhůtě stanovené zákonem o Ústavním soudu.

Vzhledem ke zjištění, že ústavní stížnost stěžovatelky byla podána po lhůtě zákonem stanovené pro její podání, Ústavní soud ústavní stížnost podle ust. § 43 odst. 1 písm. b) zákona o Ústavním soudu, odmítl jako návrh podaný po lhůtě zákonem stanovené.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2011

Jan Musil v. r.
soudce zpravodaj

Za správnost vyhotovení:
Iveta Dvořáková

